

És júniust ír megint a naptár. Az iskolákban ez a számvetés, az osztályozó konferenciák időszaka. Névről-névre, nebulóról-nebulóra haladunk. Én még zöldfülűnek számítok a tapasztalt, sokat látott pedagógusok között, de az nekem is feltűnik, mennyi a problémás, zilált családi háttérből érkező gyerek. Csínyek, stiklik, balhék kerülnek terítékre, sorjáznak az érvek pro és kontra. A mostoha családi légkör, a túl elfoglalt szülők a lelki vagy fizikai traumák stb...

A tavaszi hittanos kirándulásunkra gondolok. A zsidó királyok életét dolgoztuk fel akadályverseny formájában. Így került látóköörünkbe az alig ismert Jozija is (Kr. e. 640-609). 8 éves volt mindössze, amikor zsidó ország trónjára került. A kamasz-király

JOZIJA

nem sokat habozott, hozzáfogott a romok eltakarításához. Leromboltatta a bálványoknak emelt oltárokat, oszlopokat és szentélyeket, helyreállította a templomot, megújította a kultuszt. Nehéz lenne felsorolni mi mindent tett 31 éves uralkodása alatt.

Ha tetszik, ő is „lépeshátránnyal” indult. Apja és nagyapja méltatlannak bizonyultak az uralkodásra. Ő nem hátrafelé mutoga-

tott. Nem hivatkozott neveltetésére, nem okolta szüleit a rossz példáért, e helyett lázasan tudakolta Isten reá és az ő szent népére vonatkozó akaratát. Félreértés ne essék, eleink élete, dolgai hatást gyakorolnak ránk. De felelőségünket nem kérdőjelezzik meg. Szabadok vagyunk, akárcsak Babits feledhetetlenül szép versében az az elbocsátott vad.

Bizony tetteinkért és életmódunkért már egészen fiatalon is miénk a felelőség. És egy gyermek is képes arra, hogy fürkészsze és kövesse Teremtőjének szándékait. És eszköze legyen a világ „nemesítésében”. Mint a szóban forgó siheder király, Jozija.

*Horváth Lóránt
plébános*

A megbocsátás szentsége

Henri Boulad SJ szentbeszéde - Alexandria, 1996.09.08.

Kedves Barátaim

Hozzászoktunk, hogy úgy tekintjük a hét szentség mindegyikét, mint egy hétköznapi valóságból kiemelt, elkülönített eseményt. Mint szent tabut, mely többnyire a templomban játszódik, díszes környezetben, megfelelően beöltözött pap különleges gesztusai kíséretében. A vasárnap misét a templomban tartják, a gyónáshoz ott van a gyóntatószék egy pappal, aki kikézbésíti az isteni megbocsátást. Nos, Krisztus mindezt valóban így akarta volna?

Nem kellene-e a szentség fogalmát egy kissé kiszélesíteni? Hogy magába foglalja az életet, a mindennapi valóságot? A szentség értelme ugyanis sokkal tágabb, sokkal hatalmasabb, mint gondolnánk. Tanúságul veszem a következő szöveget:

„Bizony mondom nektek: amit megkötök a földön, meg lesz kötve a mennyben is, és amit föloldok a földön, föl lesz oldva a mennyben is.” (Mt 18,18)

Jézus ezeket a szavakat kétszer mondta el. Először az apostoloknak, ezzel hatalmat adva nekik a bűnök megbocsátására, aztán pedig a tanítványok sokkal szélesebb körének, a népnek. Ezzel azt akarta kifejezni, hogy ha két ember megbocsát egymásnak, Isten a Magaságban megbocsát nekik, és ez szentség. Isten élete éppúgy áthatol rajtuk, Isten kegyelme éppúgy leszáll rájuk, Isten megbocsátása ugyanolyan valóságos, mint a pap feloldozása.

Amikor egy férj veszekszik a feleségével vagy a feleség a férjével - persze az ilyesmi egészen ritkán fordul elő :-) - nos, akkor köny-

nyű elszaladni a paphoz és bevallani: - Atyám, tudja, én gorombáskodtam a feleségemmel - mire a pap föl-ad neki elégtételként három Miatyánkot és három Üdvözlégyet és az illető megkönnyebbülten távozik. Ez teljesen más eljárás, mint odamenni az asszonyhoz és azt mondani neki, hogy „tudod, én sajnálom, ami tegnap történt - összeszóvalkoztunk. Talán te is hibás voltál, de én is, és sajnálom, hogy megbántottalak, bocsáss meg.”

Általában úgy van hogyha ketten veszeksznek, mind a kettő hibás és ugyanakkor mind a kettőnek igaza is van, és teljesen fölösleges keresni, hogy ki jobban hibás, vagy azt, hogy kinek van inkább igaza. Ez túlságosan bonyolult. Másrészt ugyancsak nehéz kilépni az önérzetünkből, mely gátol minket abban, hogy megtegyük a szükséges lépést. Azt, hogy egyszerűen odamenjünk a másikhoz és azt mondjuk neki, hogy „bocsánat”, vagyis megtenni ezt az első lépést, függetlenül attól, hogy mi vagyunk-e a sértett fél, vagy pedig mi sértettük meg a másikat.

A szeretet így jár el, a szeretet megteszi az első lépést, mert ha nem, akkor az nem szeretet és nem barátság. És mivel Isten = szeretet, nem vár arra, hogy az ember megtegye felé az első lépést. Isten jön az emberhez. Emlékezzünk az Evangéliumban a Tékozló Fiúra. Megtagadja az atyját, elszórta az örökségét, elkanászodott. Aztán visszajött. Gondoljátok, hogy az apja dorgálással várta? „Na várj csak, majd meglátod mit kapsz ezért?!” Nem, az atya elébe sietett, ki az útra, tárt karokkal, nyakába

borult és magához ölelte.

Igen, ez a szeretet, kedves Barátaim! Isten így szól hozzánk: „Te is szeress úgy, ahogy én szeretlek, menj elébe a másiknak, tedd meg az első lépést, indulj! Hagyd el a váradat, lépd át a határt, menj oda a testvéredhez, mondd neki, hogy „bocsánat, sajnálom, hogy megbántottalak, hogy bánatot okoztam neked.”

És akkor, ebben a percben Isten leszáll, Isten ott van jelen. És Isten kegyelme erősebb, mint a pap feloldozása, mert ez így sokkal nehezebb. Mennyivel könnyebb elmenni a paphoz, és neki mondani, hogy „megbántottam a testvéremet”. Milyen nehéz bocsánatot kérni attól, akit megbántottunk. Erre Isten azt mondja: Légy nyugodt, mert minden, amit te feloldották a földön, az égben is fel van oldva.

A megbocsátás szentsége az a szentség, amelyet a hétköznapiakban kell élnünk. Ami engem illet, én egyre kevesebbet megyek gyónni. Mikor Pater Deleuse SJ. Ezt a templomot építette, négy gyóntatószéket helyezett el benne meg egy kis szobát a templom végébe - a hosszabb, személyesebb lelkipásztori beszélgetés számára. Ma legalább két gyóntatószék mindig üres. Vannak, akik hozzáfűznék, hogy 'sajnos'. Ám ha a keresztények ahelyett, hogy gyónni mennek, megtanulnának a mindennapi életben egymásnak megbocsátani, akkor ez a szentség sokkal igazibb lenne, mint a szertartásos gyónás.

Mert - azért, hogy átmegy az életbe, átmegy a hétköznapokba - a *Megbocsátás Szentsége egzisztenciális jelentőségre tesz szert.*

Jézus nem olyan szentséget akart, amelyek zárójelbe vannak téve. Kinyitjuk a zárójelet, bezárjuk a zárójelet és kész. Elmentem gyónni, elimádkoztam a három Miatyánkot és három Üdvözlégyet, leveleztem, most elleszek egy ideig nyugodt lelkiismerettel. NEM! Ez nem az a szentség, amit Jézus akart. A szentséget a hétköznapokban kell élni. Akkor a megbocsátás patak-víz, mely átsobog az ember lelkén és tisztára mossa a szívét. Nehéz megbocsátani, de micsoda felszabadulás, ha megbocsátottunk! Áttetszővé válunk, könnyűvé, légiessé, egészen más lesz a tekintetünk és ez azt jelenti, hogy a kapcsolatunk megújul és minden újra lehetséges.

De teszem azt, hogy nem én vagyok, aki megsértett valakit, hanem engem sértettek meg. Nos, ez esetben a dolog bonyolultabb. Én kérjek tőle bocsánatot, mikor ő bántott meg engem? Ilyenkor képesnek kell lenni arra, hogy az ember oda-megy a másikhoz, és azt mondja: „Megbocsátok neked, el van felejtve”. A szeretet eltörli a múltat. A szeretet bejelenti a jövőt.

Írtam egy könyvet (Az em-

ber és az idő misztériuma, Párizs 1987.) Az utolsó fejezet címe: „Az idő megváltása”. Ami elmúlt, azt vissza lehet vásárolni. Ami elmúlt, azt újra fel lehet venni. Megváltani annyit jelent, hogy újra alkotni azt, ami elmúlt. A múlt nem végzet, amely szétroncsolja a jövőt. Én újra felvehetem a kapcsolatot Istennel és csinálhatok a múltamból ígéretet a jövőre. Az az üdvösség misztériuma, ez a Megváltás. Megváltva az idő, kiváltva a bűn, visszavásárolva az ember. Az elkövetett hiba ugródeszkává válik az új élet számára, és az egymáson ütött sebek kivájják bennünk a korábbinál mélyebb szeretet helyét. Mélyebbre ásunk, magasabbra szárnyalunk, és messzebbre megyünk egymás felé.

A megbocsátásban hinni annyi, mint hinni a másikban. Hinni abban, hogy az ember nincs egyszer s mindenkorra megdermesztve, hozzáforsasztva a sorsához.

„Hogy a tetteink ne kövessenek bennünket!” óhajtja Paul Bougais a *'Tetteink követnek bennünket'* című könyvében. Igen, a tetteink követnek bennünket. Ám a megbocsátás hatására tetteink új kezdetre nyújtanak lehetőséget. Valakinek egy új sanszot adni - micsoda gyönyörű elgondolás! Én adok valakinek egy új kezdetet.

- De hányszor? Egyszer, kétszer vagy talán hétszer is? - Nem! Hetvenszer hétszer! - feleli Jézus. - Bocsáss meg neki újra! -
„Bocsásd meg a mi bűneinket,
Ahogy mi is megbocsátunk
Az ellenünk vétkezőknek!”

Istenem, adj nekem a Te szívedhez hasonló, megbocsátani kész szívet, adj olyan szívet, amely nem hagyja abba a megbocsátást, és add, hogy mindig újra és újra kész legyen egy új lehetőséget adni a másoknak! Ez tulajdonképpen lehetetlen, ez már emberfölötti, ez isteni. Én erre valójában képtelen vagyok, de ha mégis megbocsátok, akkor az Isten bocsát meg bennem, nem én.

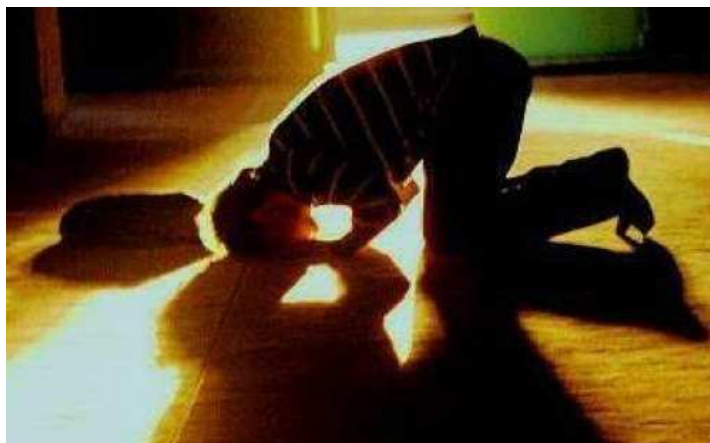
Erre való a szentség, ehhez kell a kegyelem és ezért van az Isten ott, ahol ajtót, ahol szívet nyitnak. A szentségből, kedves barátaim, élő realitást kell csinálni, lüktető, hétköznapi valóságot, hogy visszazakapja eredeti jelentőségét.

Kérjük ma az istentől a megbocsátás kegyelmét. Azt, hogy tudjunk megbocsátani és el tudjuk fogadni, hogy nekünk is megbocsásanak. És ebben a percben az Isten ott lesz közöttünk.

Ámen

Szolgalat

Van egy szolgalat, melyhez nyelv se kell,
Se nagy erő, se kéz, se láb,
És mégis ez jut legtovább.
Ez a szolgalat hangtalan,
Nem gyors, sőt mozdulatlan.
Titokzatos: az nem is tudja tán,
Kiért hűn szolgálsz nap-nap után,
Nem is sejti, mi hozza azt,
Hogy bújára talál vigaszt.
Csak azt érzi, hogy megjavul,
Élte lassan átalakul.
Gyönyörűséges iga ez,
Amely boldogságot szerez.
Így szolgálni könnyen lehet,
Nem kell hozzá csak szeretet.
Nem kell nap. Néhány perc csupán,
Jézus nevével ajakán.

Nem tett, csak hit, lélek-erő,
Akarat, égbe emelő...
Aki végzi annak kiváltság,
És mindnyájunkké, mert IMÁDSÁG.

TÁBOROZTUNK

Nekem eddig ez a tábor tetszett a legjobban. Jó volt új élményekkel gazdagodni és új barátokat szerezni. Nekem az Aquapark tetszett a legjobban, de a többi program is jó volt. A korai kelés mindenkit megviselt, de én nem bántam, mert így több idő maradt a feladatokra és játékokra. Este pedig a konyhás nének finom vacsorával vártak. Köszönjük a fáradozásait. A nap a tábortűz vagy a táborlámpa kioltásával végződött.

Marton Bence

A idei tábor a Kalóz-tábor nevet kapta, Stevenson híres regénye alapján. A Kincses Sziget a Pilis szívében festői környezetben Csobánkán rejtőzködik.

A nagykanizsai vasútállomásról indultunk vonattal Budapestig, onnét pedig busszal mentünk a táborba. Elfoglaltuk a helyünket, kipakoltunk, délután pedig ügyességi játékokkal szórakoztattak bennünket. Négy csapatra osztottak bennünket: Lyukas hordók, Szirének (Hímszirének), Vasmacsák, félszemű Pelikánok. Sokat versenyeztünk. Egy nap Esztergomban az Aqua-szigetben fürödtünk, csúzdáztunk. Voltunk a Leányfalui strandon is. Sokat túráztunk, kirándultunk a közeli erdőkben. Dobogókőre is elmentünk, felmentünk a kilátóba. Sziklamászásra is sor került, ami nekem különösen tetszett. Majdnem sikerült a szikla tetejéig feljutnom, visszafelé a leereszkedés nagyon izgalmas volt. Vívás bemutatóra is sor került. Felvehettük a felszereléseket, vívómaszkot, páncélsisakot, és versenyezhattünk ki bírja tovább tartani a kardot.

Bár a túrázások és sziklamászás alatt kellemesen elfáradtunk, de az együtt töltött idő, a sok játék, móka és nevetés kárpótolt bennünket. Utolsó este táborzáró szentmisével búcsúztattuk a kalózokat. Nagyon jól éreztem magam.

Köszönjük szépen Lóránt atya. (RÓTSZAKÁLL)

Kovács Bálint (félszemű Pelikán csapatból)

Pilisben táboroztunk természetesen, hogy a sziklamászás el nem maradhatott. A Duna- Ipoly Nemzeti Parkban tett túránk során jutottunk el a Holdvilág-árokba és abból meteor létra segítségével jutottunk ki. Esztergomi fürdőzésünk során kicsit borús volt az idő, ezért a benti medencékben úszkáltunk, és utána a csapatok egy izgalmas torpedó játékban vettek részt. Nemcsak Esztergomban fürödtünk, két nap múlva Leányfalun is lubickolhattunk. Dobogókőre tettünk kirándulást, ahol gyönyörködhattunk a kilátásban. Érdekes és izgalmas vívás és középkori lovagi bemutató szereplői lehettünk. Minden nap sok élménnyel gazdagodva térhettünk haza és a finom vacsora után (hála a konyhás néniknek) a tábortűz mellett vidáman énekeltünk Lóránt Atyával késő estig. A napot mindig az Atya tanulságos meséje zárta. Bánhatja aki nem jött el a Kalóztáborba, ugyanis mi akik ott voltunk, gazdagabbak lettünk nagyon sok szép élménnyel, tudással, szép emlékekkel.

Gájer Mátyás

Több mint harminc társammal, Lóránt atyával és kísérőinkkel egy hetes táborozáson voltunk Csobánkán. Ez az egy hét gyorsan elröppent, a sok látnivaló, kirándulás és program betöltötte napjainkat. Csoportokra osztva kellett a játékos feladatokat teljesíteni. Túráztunk a Holdvilág – ároknál kirándultunk egy nap Dobogókőre. A dobogókői kilátóról gyönyörű volt a táj. Fiú társaimnak és nekem az egyhetes kirándulás meghatározó élménye volt az esztergomi aquapark. Vendéglátóink finom ételekkel vártak minden nap bennünket, amikor a szálláshelyünkre értünk. A tábor hazaindulás előtt szentmisével zárult, gyónási és áldozási lehetőségekkel.

Krisztián Dávid

Immár három éve számomra a nyár, a szünidő egyet jelent azzal a csodálatos élménnyel, amivel Lóránt Atya által szervezett hittantáborban gazdagodhatok. Óvodás voltam, amikor első ízben kóstoltam bele, akkor egy indiántábor élmény dús világába. Annyira jól éreztem magam, hogy kettő turnussal táboroztam.

Idén július 26-án ismét szép számmal gyűltünk össze a nagykanizsai vasútállomáson, és indultunk útnak a Pest megyei Pilisben fekvő Csobánka településre. A tábor ezúttal kalóztábor volt, kerettörténete a Kincses sziget című könyv. Az egy hetes kikapcsolódás során megismerkedtünk a vívás és sziklamászás rejtelmeivel, és részt vettünk különféle kézműves foglalkozáson.

Hogy mi jelentette számomra a legnagyobb élményt, ezt nehéz megfogalmazni. Nagyon örültem, hogy ellátogattak hozzánk a nagykanizsai vívók, hiszen egy éve kardvívóként én is a csapatba tartozom. Nagy kihívás volt a sziklamászás lehetősége is, és nagyon jól éreztem magam a csúszdarengetegben a strandon, Esztergomban. Szorgalmasan gyűjtögettem a kalóztallérokat, amihez különféle kérdések megválaszolásával juthattam hozzá. Az esti tábortűzek felejthetetlen hangulatát örökké őrzöm szívemben, csak úgy, mint a táborban kötött barátságok emlékét. A tábor záró estéjén, a szentmisén most is két dologért imádkoztam. Hálát adtam a jó Istennek, hogy idén is hozzásegített, hogy egy hetet ilyen remek közösségben, barátok között tölthessek, valamint kértem Őt, hogy jövő nyáron is adjon lehetőséget, hogy eljöhessek. Köszönjük a tábor szervezőinek minden odaadásukat, kedvességüket!

Horváth Gergő

Nagyon jó volt a tábor, jól szórakoztunk. Legjobban a strandot élveztem, mert ott nem fáradtunk el. A sok túrázás, hegmászás nagyon kifárasztott minket, de az esti tábortűznél elfeledtük az aznapi fáradalmakat, és jó kedvűen nevtünk a többi csapat előadásain. Szerintem jó volt ez a tábor és nem bánom, hogy elmentem.

Póczak Evelin

Szerintem nagyon jól sikerült a tábor. Tetszetek a programok a hegy és a sziklamászás, vívás valamint a strandolás. Sók jókedv és vidámság kísérte a napokat. Én örültem, hogy eljöhettem, mert sok embert megismerhettem és a környéket is, felfedeztem.

Póczak Dominika

Szerintem a tábor nagyon izgalmas volt! Jó túrák és játékok voltak, de strandoltunk is. A hullámedence tetszett a legjobban. Igaz sajna a két legjobb barátommal nem kerültem egy csoportba, de végig velük játszottam. A sziklamászást is nagyon élveztem, igaz mikor megcsúsztam eléggé megijedtem. Egy nagyon hosszú gyalogtúrán is részt vettünk ami, legalább 5 kilométer volt. Remélem a jövő évi tábor is legalább ilyen jó lesz!

Vigh Levente

Nagyon tetszett a tábor! A Programok nagyon jók voltak, de legjobban a sziklamászást élveztem. Mivel a feladatok mind teljesítettem, így jövőre is szeretnék, a táborok lakója lenni.

Póczak Péter

Táboros élménybeszámoló

Nekem ebben a táborban a hegymászás tetszett a legjobban, mert eddig még nem másztam hegyet és izgalmas volt a kötélén lógni. Jól esett a táborban, hogy volt egy őrangyalom, aki imádkozott értem és én is imádkozhattam másért. Mivel már négy éve vívok örültem, hogy más is megismerhette ezt a szép sportot. Nagyon elfáradtam a sok túrától, de mégis szívesen gondolok vissza ezekre a napokra.

Remélem, hogy jövőre is eljutok a hittanos táborba!

Farkas Marci

Élményeim a csobánkai kalóztáborról.

Már második alkalommal indultam táborozni hittanos társaimmal és Atyával. Tudtam, hogy érdekes és szép élményekben gazdag hat napot fogok eltölteni.

A festői szépségű Pilis gyöngyszemeként ismert Csobánkát fedeztük fel. A szállásra érkezve a szobák elfoglalása következett. Négy csapatra lettünk osztva :

Félszemű pelikánok, Lyukas hordók, Vasmacsák és az én csapatom a Hímszirének. Így küzdöttünk egymás ellen és egymásért. Nagyon érdekes feladatokat hajtottunk végre és gyönyörű tájakat láthattunk. Volt idő természetesen a fürdőzésre, vívásra, sziklamászásra és játékokra is. Az esti tábortűzek alatt énekeltünk és különböző feladatokat mutattunk be egymásnak.

Természetesen az imádkozásra és az Istentiszteletre is jutott időnk. Boldog emlékekkel feltöltődve érkeztem haza.

Jövőre remélem újra találkozom "kalóztársaimmal" és Atyával (Rótszakállal)

Zavaczky Áron

Melyik két, szeptember hónapban ünnepelt szent nevét rejtették el a labirintusban?

A	É	S	N	A	G	Y
P	S	Z	Á	J	Ú	S
Á	O	S	A	R	S	Z
P	N	Y	N	A	Z	E
Y	Á	J	T	N	E	N
L	E	G	R	E	G	T

Mit tudsz ebből kiolvasni?

U	S	V	E	G	Y	V	A	E	N	K	E	T	B	L	A
Z	Ú	N	L	O	A	Á	L	Z	T	K	L	T	E	K	K
É	G	A	Ü	H	Z	Y	É	S	L	E	E	Ü	N	N	I
J	Y	V	N	K	A	T	S	A	É	L	G	Y	N	Ü	K

Kalóztábor 2010

A Kincses sziget meghódítása várt a bátor gyerkőcökre az idei hittan-táborban. Csobánkán, a Pilis szívében horgonyoztunk le, és innét indultunk a kincsért folytatott harcba a környező vidékekre. Négy csapat, a Lyukas Hordók, Nöstény Szirének, Vasmacs-kák és a Fél szemű Pelikánok versengtek egymással. A csapat minden tagja választott magának egy rá jellemző kalóznevet, és mindenki megkapta a saját kendőjét is, amit szívesen viseltünk. Kincsek után nyomoztunk, közben elsajátíthattuk a kalóz élet törvényeit:

- Légy felkészült, és légy kész a vereségre!
- A tudás többet érhet, mint a legerősebb fegyver.
- Valaminek az értéke arányos a megszerzésének nehézségével.
- Éjjélkor el kell oltani a gyertyákat és mécseseket!
- Tilos mindennemű veszekedés, vita trágár szavak használata!
- Csak a gyenge emberek élnek ki tehetetlen dühüket a természet növényein, állatain.
- Közösségünk egymás iránti bizalmat, megértést és önfeláldozást követel, melynek elengedhetetlen része az igazmondás, az őszinteség és az áldozat.
- A legénység egysége megbonthatatlan az indulás idejétől a küldetés teljesítéséig.

Az első kihívás Csobánka nevezetességeinek felfedezése volt csoportonként. Persze, jutalom is járt a győzteseknek egy-egy kihívás után, kalóz tallért gyűjtögethettünk a hét folyamán a biztos nyereményért. A tábor alatt megismerhettük a kalózok életét, ami nem mondható példamutatónak, de volt bennük valami, ami belőlünk sokszor hiányzik, és ez nem más, mint egy nagy adag kurázsiz, kitartás. Ahogy azt a tábor himnuszunkban is zengedeztük: „Igazi kurázsiz volna jó, indulhat a hajó”

A legnagyobb próbatétel az Oszoly hegyen történő sziklamászás volt. A kezdeti félelem eloszlása után

mindannyian felkapaszkodtunk a csúcsig. A csaták között jutott idő egy kis lazításra is, többek között megmártóztunk a leányfalui strand hűs vizében.

Feljutottunk Dobogókőre is, ahonnan szép kilátás tárult a szemünk elé, a környező hegyekre és a Dunakanyarra.

Eljutottunk a Holdvilág árokba, ahol kincskeresés volt a feladat. És hogy mit találtunk? Egy imakönyvet. Ez az imakönyv jelképezi számunkra a térképet, vagyis Jézusba vetett hitünket. „Ha veled a térkép, úgy bizám, beszállhatsz kiskomám!”

Az estéinket a mókás táborüzek és a csapatok beszámolóit, előadásait tették színesebbé.

A hét során szemezgettünk Szentírásbeli idézetekből is, amik a kincscsel kapcsolatosak. „Ne gyűjtsetek magatoknak kincset a földön, ahol moly rágja és rozsdá marja, s ahol betörnek és ellopják a tolvajok! A mennyben gyűjtsetek kincset, ahol nem rágja moly és nem marja rozsdá, s ahol nem törnek be, és nem lopják el a tolvajok! Ahol a kincsed, ott a szíved is. És hogy mik voltak nekünk a kincseink a héten? Egy fohász, egy mosoly, egy segítő kéz, egy tartalmas beszélgetés, a szép tájak látványa, a vidám esték, a táborzáró szentmise, a szentáldozás.

A hét gyorsan elrepült, a kalózhajó felvonta vitorláit, és elindult Nagykanizsa felé. Mindannyian meg-

annyi élménnyel gazdagodva jöttünk haza, és meséltünk az itthon maradtaknak.

Lempach Gabriella

Én már 3. alkalommal mentem a hittanosok nyári táborába, idén Csobánka volt a helyszín. Különböző érdekes feladatokat kaptunk, aminek alapja a kincses sziget története. Volt hegymászás és erdőjárás, fürödünk az esztergomi víziparkban és a leányfalui termálfürdőbe. Egyszerűen csupa jó dolog történt. Nekem a tábori élet csúcspontja a vívás volt, amikor a vívók és a hagyományörzők bemutatója után én is kardot ragadhattam. A kardok között volt olyan, amit az 1956-os olimpián használtak. Ebből a táborból is sok tapasztalattal és felejthetetlen élményekkel tértem haza. Ha tehetem jövőre is csatlakozom a kiváló tábori csapathoz. Ezúton szeretném megköszönni Lóránt atyának és segítőinek a nagyszerű tábor megszervezését és lebonyolítását. *Krasznai Kristóf*

Hallotta?...

Valószínűleg szeptemberben találkozik a pápával Schmitt Pál

Várhatóan szeptemberben találkozik XVI. Benedek pápával Schmitt Pál köztársasági elnök – szerepel az Új Ember ünnepi duplaszámának adott interjújában.

Meg kell találnunk újra a saját utunkat címmel interjút készített Szerdahelyi Csongor az Új Ember ünnepi duplaszámában az új köztársasági elnökkel, aki elmondja: „Úgy tűnik, szeptemberben módom lesz ellátogatni a Vatikánba, miután hivatalos látogatást teszek valamennyi szomszédos országba, ahol magyarok is élnek.” A köztársasági elnök közölte: a vatikáni magánkihallgatáson a pápa áldását kéri majd a magyar emberekre és államfői munkájára. Schmitt Pál azt is elmondta: beiktatása óta már találkozott Erdő Péter bíborossal, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnökével, és segítségét kérte munkájához.

Schmitt Pál kifejti azt is, hogy azért szorgalmazza a kereszténységre és a Szent Koronára való utalást az új alkotmányban, mert bár a magyarság gyökerei messze nyúlnak vissza, de az első biztos kapaszkodónk a kereszténység felvétele és államalapító királyunk tevékenysége. „Az európai országok alkotmányainak legalább fele utal a keresztény gyökerekre – mondta az elnök. – Osztom azt a nézetet, hogy az európai identitásnak három pillére van. A görög kultúra, a római jog és a keresztény erkölcs és etika.”

Személyes hitéről, valláshoz való viszonyáról a következőket mondta: „Van egy internetes szolgáltatás, amelyre még spanyolországi diplomáciai szolgálatom idején iratkoztam fel, Napi evangélium a neve. Később ezt magyarul is megtaláltam. Nem múlik el úgy nap, hogy el ne olvsnám az egyház által aznapra rendelt evangéliumot. Ez az egyik biztos kapaszkodóm az életben. A gyerekeimnek is ajánlottam és az összes ismerősömnek tovább szoktam küldeni a nekem reggel hatkor érkező szentírási részt. Nagyszerű ezzel kezdeni a napot, mert rövid meditációban van része az embernek, mielőtt a mindennapi gondokkal, forgataggal szembe kell néznie.”

Az elnök katolikus családból

származik. „Szüleim is nagy gondot fordítottak arra, hogy templomba járjunk, hogy a szentségeket felvegyük, esténként és étkezések előtt imádkoztunk. Gyermekkoromban a Németvölgyi úton laktunk, és a közeli felsőkrisztinavárosi templomba jártunk misére. Hosszú ideig ministráltam is, és a templomi kórusban is énekeltem. Évek óta a máriaremetei templomba járunk misére.”

Schmitt Pál szerint vissza lehet vezetni Szent Istvánig a magyar alkotmányozást. „A távozó király a fiára, a trónörökösre olyan testamentumot hagyott az Intelmekben, amely maig érvényes módon kifejti, hogyan képzeli az ország további sorsát, irányítását. „Nagyon jó lenne, ha minden magyar legalább egyszer elolvashá. Csak legfontosabb megállapítását hadd idézzem: Minden ember egyenlőnek születik. Ezer éve íródott, de a modern Európa se tud ennél pontosabban fogalmazni” – nyilatkozta az új köztársasági elnök az Új Embernek.

A katolikusok társadalomformáló szerepéről többek között a következőket mondta az elnök: „Meggyőződésem, hogy nagy szerepük van a nemzeti összetartozásban és a nemzeti centrum széleskörű kialakításában a hívő embereknek. Az oktatás, a nevelés, a kultúra, a hagyományápolás, az idősek és elesettek segítése, ápolása vagy legutóbb az árvízkarosultak támogatása terén a katolikus hívek nagyon értékes munkát végeznek szerte az országban. Nagyra értékelem áldozatos életüket, közösségteremtő és működető kezdeményezéseiket.”

Magyar Kurír

Hogyan újulhat meg az egyház a botrányok okozta válság után?

Az egyház válsága mindig a szentek válsága. Az évszázadok során sajnos sok botrány fordult elő, de Isten mindig támasztott szenteket, akik visz-

szavezték az egyházat igazi önmagához. A közelmúltban kibontakozott válságot sem elég törvényi szabályozással, szűrővizsgálatokkal, jóvátétellel kezelni. Az egyház igazi „válságmenedzserei” ma is egyedül a szentek.

A szentek példájából sokat tanulhatunk arról, hogyan viszonyuljunk krisztusi módon az egyház előtt álló mai kihívásokhoz.

Szent Josemaría Escrivától, az Opus Dei alapítójától három dolgot tanulhatunk. A spanyol szent egyik alapvető tanítása, hogy a szentséget – papoknak és híveknek egyaránt – a nyilvánosság előtt éppen olyan hűségesen kell élni, mint a rejtekben. A mai válság egyik legfőbb jele ennek az egységnek a hiánya: számos, szónokként vagy karizmatikus ifjúsági lelkipásztorként elismert pap kettős életet élt, és titokban visszaélt a rábizottakkal. Ha pedig a pap engedményeket tesz, hol tükrözi Krisztust, hol nem, akkor nem csoda, ha sokan erkölcsi szakadékba zuhannak.

Szent Josemaría az igazi papi testvériség fontosságát is gyakran hangsúlyozta. A papoknak szükségük van egymásra; Krisztus azért küldte őket kettesével, mert azt akarja, hogy segítsék egymást. Fontos kötelességük a szeretetből fakadó testvéri figyelmeztetés, ha a másik letér a krisztusi útról. E testvéri közösség felbomlása bizonyosan szerepet játszott a válság kialakulásában; újjáépítése fontos feladat.

Szent Josemaría harmadik üzenete az őszinteség fontossága. Krisztus és a Sátán harca az emberi lélekben az igazság körül forog, hiszen Krisztus az Igazság, aki megszabadít, a Sátán pedig a hazugság atyja. Az apostolok minden gyarlóságuk ellenére őszinteségüknek köszönhetik, hogy hűségesek maradtak – mondta. A pedofilbotrányban az őszintétlenség különféle formái jelentkeztek: a papok hazudtak áldozataiknak, a hivatalok áltatták a családokat. Mindezzel lejáratták az egyházat. A bűnök őszinte megvallása és az igazság kimondása tehát az egyház gyógyulásának elengedhetetlen feltétele.

Magyar Kurír

Tanulságos történet

Az istállós nővér

A medjugorjei Emmanuel-hírlevélből

A híres német püspök, Mgr Kettler mesélte el nekem ezt a történetet, ami őt nagyon mélyen megérintette. Isten feltárta előtte, hogy egy apáca érte ajánlotta fel az életét, és hogy szolgálatának termékenysége az ő imáinak köszönhető. A püspök a nővér arcát is láthatta, azt viszont nem tudta meg, hol lakik. Egyházmegyéjében végzett pásztori vizitációi során, ha kolostorba ment, mindig látni kívánta az összes nővért. Abban reménykedett, hogy felismeri jötevőjét.

Egyszer egy közeli városban látogatott meg egy női kolostort, és

szentmisét mutatott be kápolnájukban. Amikor az áldozás következett, tekintete megállt az egyik nővéren. Elsápadt, és egy pillanatig mozdulni sem tudott, de aztán összeszedte magát, és megáldoztatta a nővért, aki azonban semmit sem vett észre. Nagy örömmel fejezte be a misét, majd megkérte az előljárót, hogy minden nővért mutasson be neki. Mivel nem találta azt, akit keresett, megkérdezte az előljárót: „Az összes nővér itt van?” „Püspök úr, idehívtam mindet, de egyikük valóban hiányzik. Olyan példaértékű buzgalommal dolgozik az istállóban, hogy nagy lelkesedésében időnként megfe-

ledkezik minden másról.” „Szeretnék találkozni vele”, mondta a püspök. Hamarosan megérkezett a nővér. A püspök újra elsápadt, és azt kérte, hadd maradjon egy kicsit kettesben vele.

A püspök megkérdezte a nővért: „Ismer engem?” „Sohasem láttam a püspök urat.” –válaszolta. „Milyen áhítatot gyakorol a legszívebben?” – kérdezte a püspök. „Jézus Szent Szívének tiszteletét”, hangzott a válasz. „Nos, úgy látom”, folytatta a püspök „Az egész monostorban ön végzi a feladatát a legnagyobb odaadással” „Dehogyan, püspök úr”, válaszolta a nővér. „Meg kell hagyni, néha irtózom tőle.” „Mit tesz olyankor, ha kísértések gyöttrik?” „Megszoktam, hogy mindent örömmel és Isten iránti szeretetből teszek, és felajánlom egy lélekért. Az már a Jóisten dolga, hogy kiválassza, melyik lélek javára használja fel. Ezért a lélekért ajánlom fel minden este az egyórás szentségimádást.” „Honnan kapta ezt az ötletet?” A nővér így válaszolt: „Iskolás koromban szoktattam rá magam. A plébános úr azt tanította nekünk, hogy mindenkéért úgy kell imádkozunk, mint a családtagjainkért. Azt is mondta, hogy sokat kell imádkozunk azokért a lelkekért, akik nagy veszélyben vannak. De mivel egyedül Isten tudja, kinek van a leginkább szüksége rá, a legjobb, ha Jézus Szent Szívének ajánljuk imáinkat, és bízunk bölcsességében. Mindig ezt tettem, és hiszem azt, hogy Isten felhasználja annak javára, akinek szüksége van rá.” „Szeretné tudni, ki az, akiért imádkozik?” „Ő nem, nem szükséges.”

Úgy váltak el, hogy a püspök megőrizte titkát...

Miénk a napfény

Miénk a napfény, a levegő
S mindaz, mit a pénz
Nem zárhatja; miénk
A test, mely még friss és erős,
S a lélek, mely épp úgy örül
És szenved, mint a gazdagoké.—
De mit ér ez a test,
Ha nap-nap után lopja erejét
Az idegen boldogulás? Mit ér
A lélek, ha csak hulladék
Jut néha néki? Mit akar
Az a sok nyomorult, aki egymást
Teszi fölöslegessé, mit akar
A sok koldus, aki rá sem ér

Örülni az élet
Ingyen-szépségeinek, mert
Ahogy ő a mindennapi kenyeret,
Ugy eszi őt is a
Mindennapi kenyér?! - S ha százszor-
Szent is a bölcs
Lemondás szomorúsága és
Ha csoda is mindaz, amit a pénz
Nem vehet el:
Mit ér szegénynek az utcasarok
Tavaszi fénye, mit a percnyi
Öncsalás,- mit ér
A robotoló örök
Erőlködése, ha sosem látják meg is-
tent, azt, ki az

Ingyen
napon és
levegőn
túl
Adhatna
még valami,
Hogy ne
maradjon

Hetedizigleni unokáik
Számára is a nélkülözés
Rémuralma a jövő?

Szabó Lőrinc

„Krisztus követése a fogyasztói társadalomban”

1. A fogyasztói társadalom életvitele Menekülés az élet sérültjeitől

Részlet John F. Kavanaugh könyvéből

Az igazi kudarc néhány héttel később ért. A téma az erkölcsi kötelesség volt. Azt állítottam, hogy az ilyen kötelességeket kényszerítő erejűnek érezzük, és ezek jelentősen befolyásolják cselekedeteinket. Pl.: moziba szeretnék menni, de meg kell látogatnom egy barátomat a kórházban. Az ilyen megállapítások mutatják a feszültséget az általunk kellemesnek talált dolgok és azok között, amelyeket erkölcsi kötelességként élünk meg. Más érzés egy mozielőadást élvezni, mint azt tenni, ami helyénvaló, kiváltképp, ha a kórház messze van, a látogatás unalmas, és ottlétünk a saját sebezhetőségünkre emlékeztet.

A legtöbb hallgató nem fogadta el ezt az érvelést... Egyszerűen képtelen voltam MBA-s (Master of Business Administration, azaz üzleti tevékenységek folytatására feljogosító hivatalos szakképesítés) hallgatóktól hemzsegő osztályokkal megértetni, hogy az élet többről szól, mint pénz, hatalom, hírnév és önérték. (Amitai Etzioni, Newsweek, 1989.09.18.)

Malcolm Forbes, a hetvenéves, életerős folyóirat-kiadó, akinek a saját maga számára rendezett kétmillió dolláros marokkói születésnap partija a legjobb példája az egész nyolcvanas évtizedre jellemző önkényeztetésnek, úgy véli: „A nyolcvanas évek kifejezetten jó időszak volt. A kritikák állandóan a fényűző pazarlást és a mohó telhetetlenséget emlegetik, de Istenemre, nem tudják, mi a jó.”

H.Ross Perot mavericki milliárdos nem osztja ezt a nézetet: „A nyolcvanas évek az az évtized, amikor feladtuk szerepünket az iparban, és a tőkeáttételes felvásárlással felelőtlenül tönkretettük néhány nagyvállalatunkat. Úgy éreztük, hogy gazdagok vagyunk, pedig kölcsönpénzen élőködtünk. Rendbe kell hoznunk az oktatást, rendezniünk kell a költségvetési hiányt, a kábítószer-problémát, helyre kell tennünk az igazságszolgáltatást,

és az ipart. Most mégis minden olyan, mint Lawrence Welk zenéje: egyszerűen nagyszerű, nagyszerű, nagyszerű. És nem is fogja senki rendbe hozni, mielőtt végleg szétesik az egész.” (Time, 1990.01.01.)

Dolgoknak nem lehet fájdalmat okozni. Sebezhetetlenek. Az a kultúra pedig, amely tárgyakat, termékeket, anyagi dolgokat emel trónra - mint a valóság legkedvesebbjeit -, végső soron az ember sebezhetősége elől menekül. A személyes létezés védtelensége elől szökünk, amikor a lelki élettől menekülünk, amikor kerüljük az elkötelezést, meghitt kapcsolatot, vagy amikor megkéményítjük szívünket az emberek igazságtalan lealacsonyítása láttán.

Amitai Etzionit, amikor vendégtanárként működött a Harvard Business Schoolban, meghökkenették tanítványai, akik teljes meggyőződéssel vallották alapelvükként a „fogyasztói szuverenitást”. A szegények nem léteznek számukra. Ha egy kórházban fekvő barátjuk személyében mégis megjelenne a szegénység, képtelenek lennének felelősségteljes vagy együtt érző választ adni erre a helyzetre. Etzioni történetére adott válaszuk - amely szerint ő inkább a barátját látogatja meg, mint hogy moziba menjen - a következő véleményekben fogalmazódott meg: csak azért megy inkább a kórházba, mert ezért köszönetet remél a barátjától, mert a többi barátja előtt kedvező színben akar feltűnni, vagy hogy jónak érezhesse magát. „Mindent, ami nemes az emberi viselkedésben, aljas motívumokra (önzésre, az elismerés vagy a jó buli hajhászására) vezettek vissza, tagadva az erkölcs létezését, és ezzel egyben alulértékelve jelentőségét.”

Az ilyen hozzáállás tulajdonképpen további eltávolodás az élet személyes dimenziójától, a lelki fogékonyságtól és felelősségvállalástól, részvételtől és együttérzéstől az emberi törekénység elismerésétől. Robert Reich, a Harvard közgazdász, a

New York Times Magazine-ban 1991 elején megjelent cikkében a jelenséget mint „a sikeresek kivonulását” jellemzi. A sikeres amerikaiak lélektani és gazdasági enklávékba tömörülnek, s így tartják távol magukat attól, hogy szembesülniük kelljen az emberiség vagy a világ sebeivel.

Érthető reakció ez, hatása azonban ellentmondásos; úgy tűnik, hogy egyetlen ilyen típusú védekezési módszer sem képes elnyomni személy mivoltunk tudatát, amely, ahogyan Abraham Maslow mondta egyszer, „mindennek ellenére kitart a felszín alatt”. Az üresség boldogtalansága pedig még a gazdagok és híresek esetében is a felszínre tör. S ez nem csupán Donald Trump barátjának megjegyzéseiben tükröződik. Ugyanezzel találkozunk kultúránk legnépszerűbb alakjainak életében is: Howard Hughes, Elvis Presley, John Lennon, Marilyn Monroe, Malcolm Forbes, Janis Joplin és sokan mások, akik nem leltek menedéket a jómódban, sem megnyugvást a kábítószer-mámorában.

Az ellenszer számunkra újfent az, amitől a legjobban félünk: lemondás a vértékéről, amelyek ketrecünké váltak; a sérültek észrevétele, akiknek létét tagadjuk, szívünk megérinthetővé tétele azok számára, akiknek a fogyasztói álomvilág legjobb esetben hamis ígéret, legrosszabb esetben pedig egy valóra vált rémálom.

A peremre szorultak. A betegek. A haldoklók. A szegények. Az idősek. Ők taníthatnának minket. Mi azonban tagadjuk, hogy szükségünk volna tanulásra.

Talán a Buddháról szóló történetek egyike mutat rá a legjobban erre az ellentmondásra. Fiatal volt, gazdag és boldogtalan. Szülei mindent megadtak neki, és óvták mindentől, ami megzavarhatta nyugalomát. Még hintója ablakainak belső tábláira is gyönyörű képeket festettek, nehogy látmia kelljen a világban az őt körülvevő fájdalmat.

Aztán egy szép napon, amint épp keresztülvitték birodalmán, ki nyitotta a hintó ablakát, és meglátta a „négy képet”. Először persze meg sem tudta nevezni, hogy mit lát. Embereket látott, amint élelmet kerestek, ahogyan halottaikat gyászolták, betegeiket ápolták, és amint szembenéztek öregségükkel. A kocsis mondta meg neki az egyes képek nevét.

És Buddha odahagyta birodalmát. Utazása során eljutott a Bo fához, ahol megtapasztalta a megvilágosodást. Mások számára is Buddhává vált.

S bárhova visz az utad a Távol-Keleten vagy a világban, megtalálod Buddha szobrát. És a Buddha mosolyog. Nem kétségbeesett többé, hiszen emberi sebezhetősége által világosodott meg.

Tekinthetjük-e Buddha történetét a magunk történetének? Lehetőséges-e, hogy az „örömtelen gazdag-

ság” népe akkor tudna leginkább megvilágosodni, ha - legalábbis kísérletképpen - megnyitná szívét a társadalom perifériájára szorultak számára?

A személyes létől való módszeres elidegenedés utolsó fázisa a szegények és a sérültek panaszaitól való elzárkózásunk. Walker Percy pusztába kiáltott szava, hogy „forduljunk vissza” emberségünkhöz, nem csak a lelkiek újrafelfedezésére, az emberek közötti kapcsolatok megújítására, az egyszerűség örömeire való ráébredésre és igazságérzetünk helyreállítására hív. Megköveteli azt is, hogy újra megnyíljunk a világunk perifériájára szorult emberek felé.

A problémák, amelyekkel

szembesülünk, szorosan összefüggnek egymással, hiszen a fogyasztói társadalom és annak értékei tartják össze életünk szövetét. Azzal, hogy tapasztalásunk minden részletét egy jelentést és értelmet nyújtó kerethez köti, a fogyasztóiség a legkitüntetettebb világnézetté válik. Gyakorlatilag vallássá, amelyet saját filozófia támogat, és amely kialakítja saját működési szabályait. Ez a felismerés segít megérteni személyes életünk torzulását, amely még a tudásunkat, akaratunkat és tetteinket is áthatja. Mi több, azt is könnyebb lesz belátnunk - miután találkoztunk Krisztussal és az Ő megváltott személyes életével -, hogy bármi legyen is választásunk, annak kizárólagosnak kell lennie. Ez nem csupán magánéletünket és emberi kapcsolatainkat, de társadalmi, politikai és gazdasági életünket is átalakítja.

A kérelem

Küldi: Katona, harctér

Kapja: Jézus Krisztus Vezérkari Főnök, Lelki Fegyveres Erők

Tárgy: Áthelyezés

Tisztelt Uram!

Jelen levelemben juttatom el Önhöz áthelyezési kérelmemet a frontvonalból irodai munkára. Kérelmemet az alábbiakban indokolom. Pályámat közlegényként kezdtem. Ön nem sokkal ezután engem - a frontbéli harc erőssége miatt - tiszté léptetett elő, és komoly feladatokkal, felelősséggel bízott meg. Azóta a felügyeletem alatt sok újonc és katona áll, akikért én felelek. Őket kell kiképeznem, megosztani velük a harci tapasztalatokat, az ellátásukról gondoskodni, irányítani őket, bonyolult problémákra kell megoldásokat találnom, fontos döntéseket meghoznom, miközben magam is a felsőbb szintű parancsokat hajtom végre. Egy magasabb rangú tiszti funkcióba helyezett engem, holott én a szívemben tudom, hogy csupán közlegényhez való képességeim vannak.

Tisztában vagyok azzal, hogy Ön minden, a feladataim ellátásához szükséges dolog biztosítására ígéretet tett. De a valós helyzetet a felszereléssel kapcsolatban most Ön elé kell tárnom, Uram. Az egykor erős, vastag anyagú egyenruhám ma már viseltes, helyenként szakadt, rajta sok-sok folt

azok könnyétől és véréből, akiket a harcban segíteni, támogatni próbáltam. Elnyűtt bakancsom talpa elkopott, és nemsokára leválik a sok toborzó úttól és hadtest-látogatástól, ahol a csapatokat próbáltam buzdítani. Fegyvereim elhasználódtak, kicsorbultak az ellenséggel vívott folyamatos küzdelemben. A Hadi Előírások Könyvének rendelkezéseimre bocsátott példány az állandó használatban elrongyolódott, koszos és szakadt, benne a szöveg már elmaszatolódott, néhol alig látszik.

Ön azt ígérte, hogy a szolgálatban mindvégig velem lesz, de amikor a csata zaja olyan hangos, és a zűrzavar olyan nagy, se nem látom, se nem hallok, Uram. Nagyon egyedül érzem magam. Elfáradtam. Kimerültem. Szeretnék továbbra is a seregben szolgálni, ezért sosem kérném a leszerelésemet. Azonban ezúton kérem a lefokozásomat és áthelyezésemet. Szívesen irattározok, vagy takarítok illemhelyet, csak hadd menjek el innen a csatamezőről. Kérem, Uram!

Tisztelettel,

Hűséges, de elfáradt katonája

Küldi: Jézus Krisztus Vezérkari Főnök, Lelki Fegyveres Erők

Kapja: Katona, harctér

Tárgy: Áthelyezés

Kedves Katona!

Áthelyezési kérelmét ezennel elutasítom. Indoklás: ebben a háborúban Önre szükség van. Besorozásakor pontosan arra a feladatra lett kiválaszt-

va, amelyet most ellát. Ígéretem, mely szerint minden, a feladatai ellátásához szükséges dolgot biztosítok, továbbra is fennáll, és azt be is tartom. Ön nem lesz lefokozva és áthelyezve, és sosem fog illemhelyet takarítani.

Ugyanakkor feltöltődésre és megújulásra van szüksége. Jelen levelem kézhezvétele napján jelentkezzen a tábor 12-es barakkjában, amely az ellenségtől biztonságosan védett, és elzárt minden csatazajtól, így ott csöndben megpihenhet. Ott fogok Önnel találkozni, hogy megnyugvást adjak. Régi felszerelése helyett újat is fog kapni.

Katona, elfáradt a harcban. Pihennie kell, és megerősödni. Én megerősítem, és az erőssége leszek. Ezenkívül megsebesült a küzdelemben. Kívülről nem látható, de komoly belső sérülései vannak, ezért gyógyulásra van szüksége. Én meggyógyítom. Reménységet, alkalmasságot és képességet adok a szolgálatra.

Szavam majd újra lángra gyúl kiégett és üres szívében, megújítja benne a szeretetet, a lelkesedést és a buzgóságot, és újra betölti a szívét.

Könyörületes Vezérkari Főnöke,
Jézus Krisztus

"

Egy kis mese...

Egy csillag története

A világmindenség teremtésekor az Úristen összegyűjtötte a csillagokat. Köztük volt a mi napunk is. Végignézett a nyüzsgő sokaságon és beszédet intézett hozzájuk:

- Figyeljetek rám! - kezdte. - Gondjaitokra bízom a teremtett világot. Mindegyikteknek adok néhány bolygót. Az lesz a feladatotok, hogy kiáraszátok a fényt, a meleget ezekre a bolygókra, s ezáltal ott élet sarjadjon. Legyenek rajtuk növények, állatok, emberek, mindenféle élőlények nagy változatosságban, gazdagságban.

Ekkor Isten elé járultak a csillagok, s mind kapott a bolygókból, amivel tele volt a zsebe. Kisebb csillagocskák egy-két bolygót, nagyobbcskák ötöt-tízet, óriáscsillagok száz bolygót. Ezután az Úr elhelyezte őket a világmindenségben, ahol jó nagy hely van, elérték mind. A gondjaikra bízott bolygók pedig ott keringtek körülöttük. De élet még nem volt rajtuk, sivár, kopár volt valamennyi. Akadtak csillagok, amik jó helyre kerültek, ahol nem volt nagyon hideg, némi víz is csillogott a bolygóikon elszórt tócsákban, mások viszont ott dideregtek az Univerzum csücskén, sanyarú körülmények közt. Különbözőképpen indult az életük.

Telt-múlt az idő. Évezredek jöttek-mentek, bizony egymillió év is elmúlt, s a csillagok közt versengés támadt. Némelyikük már négy-öt bolygóján is fel tudott mutatni valami életet. Akadt, ahol már nőtt a petrezselyem, a másikon virágok nyíltak, sőt akadt olyan csillag, amelyiknek legközelebbi bolygóján már az első hangya is megjelent!

Aztán, ahogy tovább teltek az évmilliók, ezek a csillagok elhatározták, hogy százezer évente összegyűlnek, mindenki megmutatja, milyen előrelépést tett az elmúlt időszakban, és akik semmilyen életet nem tudnak fakasztani, azokat megbüntetik, mert rossz csillagok; elveszik a bolygóikat, s magányos, kóbor vándorra kell lenniük. Otthontalanul, üstökösként járják majd a mindenséget útjait.

Az Univerzum szélén volt egy

egészen kicsike csillag. Erejét megfeszítve igyekezett ontani a fényt, a meleget, hogy három bolygóján élet sarjadjon, de nagyon nehéz dolga akadt: mindhárom bolygó olyan kis szerencsétlen volt. Néhány csepp víz árválkodott mindössze a felszínükön, egyébként csak mérgező gázok meg nagy kövek.

Jó szándékú társai figyelmeztették:

- Vigyázz, már csak ötven év és összeül a nagytanács, s ha nem mutatsz fel eredményt, kötheted a vándortarisznyát! No, megszeppent a kis csillag, s úgy elkezdte sugározni a meleget, hogy maga is beleizzadt. Nem is maradt el a gyümölcse! A legközelebbi bolygón egyik napról a másikra kinőtt a földből egy kaktusz. Volt nagy öröm!

Jó, jó, nem egy gyümölcsfa, csak holmi tüskés gumó, dehát az is valami! Nem nagy igényű, beéri azzal a pár csöpp vízzel, s ha ritkán is, de szép virágot bont. A kis csillag vigyázott rá, mint a szeme fényére. Büszke is volt. Jöhet már a nagytanács! Megmutatja, hogy ő nem mihaszna, lusta csillaga az égnek!

Már az első bimbó is megjelent a kaktuszon, amikor nagy baj történt. Azon a bolygón ugyanis működött egy mihaszna vulkán, s ez egyszer csak kitört, elborította izzó lávával a föld felszínét, és hamuvá égette a növényt: hiába a tüskék, nem tudott védekezni ellene. Elcsüggedt a kis csillag:

- Mi lesz velem? - sóhajtozott. - Senki sem hiszi majd el, hogy itt volt ez a növény.

Bizony így is lett. Letelt az ötven év, odaállították a tanács elé.

- Na, mutass fel valami eredményt!

Ő mondani kezdte a szomorú történetet, mesélt, de ezzel nem hatotta meg gőgös csillagtársait.

- Add át a bolygóidat! Nem vagy méltó arra, hogy gondjukat viseld! - parancsoltak rá, és felosztották egymás között a három bolygót, pedig nekik már tán ezer is volt akkoriban.

Elindult vándorútra a kis csillag. Még a könnyei is potyogtak, és csóvaként szegődtek a nyomába. Meddig vándorolt? Évekig, évszázadokig, évmilliókig? Annyi bizonyos, hogy egy szép napon megérkezett a mi naprendszerünkbe. Megcsodálta vakítóan világító Napunkat, megszámlálta a bolygókat, jót nevetett a Mars vörös ábrázatán, gyönyörködött a Saturnus gyűrűjében, a távoli, kicsi Plútót pedig

először észre sem vette. Legjobban azonban a harmadik bolygó tetszett meg neki. Kék színben pompázott. Óceányi víz volt rajta.

- Na - **gondolta** -, ezt megnezem közelebről! Nézte a hegyeket, folyókat.

- Ügyes csillag lehet a gazdája - **gondolta** egy kicsi irigységgel a szívében -, hiszen itt mintha már a teremtés koronája, az ember is színre lépett volna.

Közel repült a bolygóhoz, ahogy csak bírt, csak arra vigyázott, hogy a nagy vonzerő le ne rántsa. Már látta az embereket parányi pontként mozogni odalént. Azok is észrevették őt. Hárman is fölnéztek az égre, meglátták, elcsodálkoztak. S azt is látta, hogy ez a három föltarisznyáz, s elindul a nyomába.

- Lassítok egy kicsit - **gondolta** a kis csillag -, nehogy nyomomat veszítsék - s szép lassan úszott az ég alján, minduntalan hátratekintve: követik-e még. Követték, bizony! S már nem is külön-külön, hanem együtt, mert ahogy egy irányban haladtak, egy éjjel egy útkereszteződésnél összetalálkoztak.

Így teltek a hetek. Lassan megváltozott a táj. Feltűnt egy város, majd egy kisebb falu, a szélén egy barlanggal. A kis csillag kíváncsi természetű volt, bekukkantott ide is. Elyílt a szeme a csodálkozástól! A barlangban egy pici csecsemő feküdt állatok etetőjében, mellette egy fiatalasszony és egy férfi: biztosan a szülei. Állt ott még néhány jószág, lehelték a csöpp gyereket, hogy ne fázzeék.

- Nagyon hideg lehet ott lent - vélte a kis csillag -, megállok itt egy órácskára, és adok nekik némi fényt, meleget. Le is táborozott az ég alján, észre sem vette, hogy követői, a vándorok is megérkeztek időközben. Hanem azt már hallotta, hogy valaki megszólítja őt, hatalmas, erős hangon, mintha az egész mindenség szózáttal télt volna meg.

- Jól van, kis csillag, derék munkát végeztél! - dicsérte meg maga a Mindenség Ura. - Igaz, hogy a kaktuszodat elpusztította a vulkán, mégis többet tettél, mint a nagytanács leghatalmasabb csillagai együttvéve, mert te voltál az, aki megmutatta a világnak Fiam születését. Jöjj velem, most megjutalmazlak!

Isten a tenyerébe vette a csillagot, és elhelyezte országának közepébe, azóta is világít az ott élő embereknek és angyaloknak.

Receptrovat

Egy kis őszi-íz: Szilvás kelt pite

Hozzávalók:

- * kb. 20 szelethez:
- * 2 dkg élesztő
- * 15 dkg cukor
- * 2 dl langyos tej
- * 10 dkg vaj
- * 40 dkg liszt
- * 1 tojás
- * 1 kg szilva
- * 1 kávéskanál őrölt fahéj

Elkészítés:

Az élesztőt apróra morzsoljuk, hozzáadunk 1 evőkanál cukrot, felöntjük a langyos tejjel és kb. 15 percig állni hagyjuk. A vajat megolvasztjuk.

A lisztet nagy tálba szitáljuk, középebe lyukat nyomunk az öklünkkel. Beleütjük a tojást, hozzáadjuk az élesztős masszát, a langyos vaj 3/4 részét, a cukor 3/4 részét, csipet sót és sima tésztává dagasztjuk. Cipót formálunk belőle, megszórjuk liszttel, és langyos helyen kb. 30 percig kelesztjük. Közben a szilvát megmossuk, leszárítjuk, kimagozzuk, és félbevágjuk. A maradék cukrot összekeverjük a fahéjjal. A sütőt 220 fokra (gázsütő 4. fokozat) előmelegítjük. A tepsit a maradék vajjal kikenjük. A tésztát lisztezett deszkára borítjuk, jól átgyúrjuk, kinyújtjuk, és a tepsibe tesszük. Kirakjuk a tetejét a szilvával, betesszük a sütő alsó rácsára, és kb. 30 percig sütjük. Amikor megsült, azonnal megszórjuk a cukros fahéjjal. A tepsiben hagyjuk kihűlni, csak utána szeleteljük.

A Jézus bacilus

1. Nem örökölhető. Ismerek tiszteltetreméltó apákat és anyákat, akik teljesen immunisak, érzéketlenek iránta, gyermekeiknél azonban előtör a bacilus. Néha már 8 éves gyermekeket is megfertőz. Van, aki a serdülőkorral kigyógyul a fertőzésből, évekig immunis marad, de aztán újból megkapja a betegséget. Állítólag még püspökök és közéleti személyiségek is megfertőződhetnek.

A Világegészségügyi Szervezet még nem tisztázta, mennyire veszélyes ez a fertőzés. Bizonyos kormányok azonban rendkívül veszélyesnek tartják, különösen a latinamerikai és keleti országokban.

2. Többnyire lappangó első stádium előzi meg a betegséget. Az emberek ekkor nyugtalanná válnak, és önmagukkal többé már nem elégedettek. Úgy érzik: képtelenség, hogy a mindennapi életem, perspektívátlan életem létezzék csupán. Ez nem lehet a minden ... -így kezdik, s aztán furcsa kérdéseket tesznek föl.

Előrehaladottabb állapotban a fertőzöttek a magatartásukat is megváltoztatják. Néha oly radikálisan, hogy környezetük már nem is tartja őket normálisnak. Neurológusok megvizsgálták némely fertőzött agyáram-minőségét, de nem tapasztaltak eltérést a normális emberekhez képes.

3. A betegség terjedése - a jelentések szerint - közvetlen fertőzéssel történik. Olyan emberek terjeszthetik a bacilust, akik maguk is fertőzöttek.

Tíz lépcső

Szórd szét kincseid - a gazdagság legyél te magad.
Nyüdd szét díszeid - a szépség legyél te magad.
Feledd el mulatságaid - a vígság legyél te magad.
Égesd el könyveid - a bölcsesség legyél te magad.
Pazarold el izmaid - az erő legyél te magad.
Oltsd ki lángjaid - a szerelem legyél te magad.
Űzd el szájalmaid - a jóság legyél te magad.
Dúld fel hiedelmeid - a hit legyél te magad.
Törd át gátjaid - a világ legyél te magad.
Vedd egybe életed-halálod -
a teljesség legyél te magad.

Weöres Sándor

Irodalmi melléklet

Kísértés

Nem volt szép, de hamvasan tiszta volt, mint a gyümölcs ősztáján. Amikor megszólalt, hangja bűgött, muzsikált és marokra fogta a fiú lelkét.

Egy hét múlva jegyesek voltak. Persze titokban. Nem kellett volna titkolniuk, de így kedvesebb volt. Vékony karikat hordtak ujjukon, melyre kis szív volt forrasztva. Boldogok voltak?

Az öreg kastélyban nem jár senki, ők mégis bújnak valaki elől, aki ellesné titkukat, pedig az öreg cselédek mosolygó szemmel néznek össze a hátuk mögött és elnyűtt szakácskönyveket böngésznek, hogy kitegyenek magukért a lakodalomra.

- Szólni kellene Édes - mondta egy délután a fiú, amikor már őszt volt, szél sirt a sáros utakon és nehezen indult üres otthonába. – Holnap beszélök Apával és karácsonykor hazaviszlek.

- Még csak egy kicsit, csak egy hetet várunk. Olyan jó így, így félni... titkolódnizni... - suttogta a lány és a fiú elolvadt a karjaiban akaratóval együtt mint a hó, amely fölött tüzet gyújtanak.

Múlt az idő. A lány néha a városba ment, ismerősöket szerzett és doromboló hangja ott sem hullt soha a földre, mert visszhangozva járt a férfiszívek között.

Az öreg kastélyban lassan csak vendég lett a régi csend.

A fiú tétován járt a frakkok és estélyi ruhák között és másnap azt mondta: - Mire várunk? Beszélnem kell most már... és megmondani...

- Csak egy- két nap még – csitította a lány-, holnapután este még vendégeink lesznek. Aztán ügyis a Tied vagyok, örökre- és átkarolta a fiút, akinek akaratót szárnyaira vette az édes hang és elrepült vele.

Az estély fényes volt. A lányt egy Többágú Korona vezette az asztalhoz és egész este vele táncolt. A fiú alig látta. Minden csepp vére tiltakozott a mellőzés ellen, de az orgonáló hang bűgva járta a szobákat és elernyesztett minden akaratot.

Amikor hajnal felé kiürült a ház, az apa kezébe vette lánya hamvas arcát:

- Mít akarsz, kislányom? Nekem nem telik ennyi fényre... A fiú becsületes, jómódú, szeret... mit akarsz?

- Nem tudom –szólt álmodozva. – Apa kérlek, várj még két napot.

A második nap délutánján megjelent a Név négyes fogaton egy másik úrral, zsebében kis ékszerdobozzal.

Az apa kitüntetve érezte magát... És a lány zengő hangján igent mondott.

A fiú alig késett egy órát.

Az apa szomorúan nézett a fiúra:

- Édes fiam... természetesen... kitüntetés... de nekem csak egy lányom van és az már menyasszony...

Ősz volt akkor, szeles esős, a fiú kalap nélkül ért haza, gyalog, pedig kocsija ott várakozott. A többire már csak homályosan emlékszik. Valami végtelen szomjúságra, forróságra, gyötrődésre, susogó hangokra, és egyszer, mintha illatos olaj szagát érezte volna, amely jól esett, mert a borogatósok párája után tiszta volt és kívánatos, mint maga az élet.

Amikor először látásra nyíltak szemei, békés, nagy csend vette körül. Fehérre meszelt falak, az ágy lábánál kámzsás barát, mosolygó arcú, ősz hajjú.

Mondani akart valamit, de a barát kedvesen szájára tette ujját.

- Még nem szabad... majd én... Nagyon beteg voltál és bizony nem a mi tudományunk vezetett vissza az életbe...

A kis szoba mind világosabb,

mind fehérebb lett, ahogy múltak a napok. Péter Flórián vezette ki először a tornácra is, de akkor már tavasz volt. A kopott lépcsők előtt jácintok nyíltak és mámorosan dongtak rajtuk a méhek. Sugaras fénykévék hulltak az udvarra és fehér galambok szálltak a levegőben.

A fiú elnézett a házak felett, melyek barna füstöt hánytak. És azt mondta Péter Flóriánnak:- Szeretnék nálatok maradni... veletek élni...

Másnap húsvét szombatja volt, amikor a csengők gyermekszava végig öntözi az utcákat, gyertyák lobognak az ablakokban, a lányok imakönyvéből kihullnak a tavalyi virágok és újak kerülnek a helyükbe.

A harangok zengő szívvvel vitték a feltámadást kongásukban a tavaszi vizek partjára, ahol sárgult már a gólyahír és bársonyos barkát nyílt a füzek gyöngé ága.

A fiú messziről nézte a csillogó baldachint, melyet mintha láthatatlan erő tartott volna a tömeg feje felett, és befordult szobájába, ahol halk ünnep árnyak jártak.

Nemsokára kámzsát kapott. Új cellát, mely még hidegebb, tisztább és egyszerűbb volt, mint a betegszoba, és soha nem érzett békesség zsongott körülötte.

Rábízták, hogy írja meg a Rend történetét. Boldogan fogott munkához.

Járt az idő, járt és kitérultak előtte porlepte, messze századok. A nagy könyvekben felálltak a ragyogó iniciálék és kardot rántottak rég elporladt vitéz papok, vagy édes odaadással meghaltak hazájukért.

A városba ritkán ment. Félénken járt a fal mellett, és az asszonyok utána néztek. Arca olyan maradt, mint az öreg csont. Valami bágyadt mosoly volt rajta és minden mozdulatát körülvette a cellák hűvös tisztasága. Fiatal volt, de haja már őszbe fordult. És fogytak a bőrbeformált öreg könyvek is. Egy fontos, régi kódex hiányzott csak, melyet tulajdonosa nem adott ki, de megengedte, hogy a tudós könyvtárában tanulmányozza.

Kocsira ült hát és elment a vidéki kastélyba, melynek tulajdonosa egy özvegy báróné volt, kinek olyan lágy volt a hangja, hogy a férfiak mérföldekről is meghallották és eljöttek a szívüket megfürdetni benne.

Ismerős vidéken járt a kocsis. A barát szemei néha kinyíltak, de aztán elhamvadt bennük a felismerés tüze és a kódexre gondolt.

Ismerős volt az inas is, régi szolga. Nem kellett kérdezni semmit, tudta az utat...

Ismerős a szoba, a könyvtár, melyben tompa csend volt, csak az öreg könyvek sóhajtottak néha és szüpercegett valahol a fában.

Reggel munkához látott. Besütött a nap az ablakon, kitarult az alvó kódex és százados hallgatás után beszélt, beszélt. Vér cseppent a piros nagybetűkből és újra éltek, rohantak elmúlt idők.

A barát szeme tágra nyílt a csendben elmúlt századok jártak körülötte. Ekkor szétnyíltak az ajtó nehéz függönyei és halkan bejött az özvegy, aki már nem volt olyan hamvas, mint a gyümölcs ősztáján és nem is volt olyan szép, de a hangja lágyan zengett még akkor is, mint a mesterhegedű, amelyekből csak néhány van a világon.

Lábujjhegyen ment a baráthoz, rámosolygott és karjára tette kezét. A barát felkelt, megérintette a felé nyújtott kis kezét, mosolygott kissé előrehajolva és leült, mikor az asszony helyet mutatott.

- Báróné - kezdte, de az asszony tiltón emelte fel kezét.

- Hadd beszéljen először a bűnös. Gyónni akarok...

Tudom, ó, ne is mondja, tudom mit tettem. Álmatlan éjszakák rémes víziói kergettek és megbántam, Istenem, de megbántam! Sírtam és átkoztam magam...

Az özvegy legszebb hangját vette elő. Azt a bűgöt, álmosan zengőt, melytől őrjöngtek a férfiak, és amely úgy szállt szét a szobában, mint amikor szerelmes májusban vadgalamb sír az erdők mélyén.

A barát kissé furcsán, félszegen, előrehajolva, szelíden mosolygott.

- Báróné... - kezdte.

- Nem. Ne szólítson így. Magának joga van másként szólítani... Szidjon! Szidjon! Vezekelni akarok... - és közelebb húzódott, hogy a kis térdek már oda húzódtak a durva szőrcsuhához.

Kezét már otthagyta a barát karján, aki még jobban előrehajolt és bánatosan mosolyogva nézte a kedves száját, melyből a drága hangok kibuggyantak. Az özvegy már szinte az arcába lehelte:

- Az elmúlt évek, az elmulasztott örömök helyett keserűség, önvád, könny, szomorúság, vágó, szította bennem az érzést, melyet csak egyszer hagytam cserben, álnok módon, de amely mindig kinyílt a szívémben és virágzott... és virágzott... és virágzik még ma is...

Elszálltak az orgonáló zengő hangok. Az özvegynek könnyek szöktek szemébe és érezte, hogy nincs férfi a világon, aki az asszonyi hang ilyen felcsendítő muzsikájának ellenálljon.

- Báróné! Könyörgöm - jutott végre szóhoz a barát zavartan és szomorúan mosolyogva és kis papírlapot tett az asztalra, mellé írónt -, alázattal ké-

rem... csak pár szóval... csak pár szóval leírni, mert én a betegségem óta... teljesen... süket vagyok.

Fekete István

Mi mindig búcsuzunk

Mondom néktek: mi mindig búcsuzunk.

*Az éjtől reggel, a nappaltól este,
A színektől, ha szürke por belepte,
A csöndtől, mikor hang zavarta fel,
A hangtól, mikor csendbe halkul el,
Minden szótól, amit kimond a szánk,
Minden mosolytól, mely sugárzott ránk,
Minden sebtől, mely fáj és égetett,
Minden képtől, mely belénk mélyedett,
Az álmainktól, mik nem teljesültek,
A lángjainktól, mik lassan kihültek,
A tűnő tájtól, mit vonatról láttunk,
A kemény rögtől, min megállt a lábunk.*

*Mert nincs napkelte kettő, ugyanaz,
Mert minden csönd más, - minden könny, - vigasz,
Elfut a perc, az örök Idő várja,
Lelkünk, mint fehér kendő, leng utána,
Sokszor könnyünk se hull, szívünk se fáj.
Hidegen hagy az elhagyott táj, -
Hogy eltemettük: róla nem tudunk.
És mégis mondom néktek:
Valamitől mi mindig búcsuzunk.*

Családi kuckó

Anya Apa Gyerekek Tanösvény házaspároknak

Gyökössy Endre mesélte: ha valamelyik gyermekének szorulása volt, sosem a gyermeket kezdte vizsgálni, hanem a feleségéhez fordult. A kisgyermek székrekedése lelki eredetű, és annak megoldásához a felesége lelkét kellett ápolnia. A recept kivétel nélkül mindig bevált. A feleségéhez való közeledés, kapcsolatuk megerősítése és az addig elhanyagolt megbeszélőnivalók tisztázása után a gyermek problémája is megszűnt.

Mély hatással volt rám ez a történet. Lám, néha nem is ott kell keresnünk a dolgok nyitját, ahol elsőre gondolnánk. Azóta még sokkal többet jelent. Valóban, a gyermekek körül pörögve minden gondolatával és energiájával arra törekszik a szülő, hogy ellássa állapotbeli kötelességeit. A kinőtt cipő helyett beszerezze az újat, befizesse és lefuvarozza a különórát megjelenjen, ahol kell, felszívódjon, ha nem kívánatos a jelenléte, a ruha szekrénybe kerüljön, megvegye és megfőzze a vacsorát, meghallgassa, megoldja a napi gondokat. Mégis, előbbutóbb pontosan érzi, tudja, látja, hogy minden igyekezete ellenére a család nem az a békés és boldog fészek, amilyennek valaha remélte. A szekér billeg, az út is zötyögősebb, a kanyarokban nem látunk előre, bizonytalanok és fáradtak vagyunk. Sokfelé indulhatunk el. A fészek rogyadozásán segíthet, ha házasságunkat megerősítjük.

KEZDETEK

*Tanúm legyen az ég, a föld, a ten-
ger, a sok madár, a hal, minden
ember, neked adom a szívemet,
senki másnak, az életemet meg-
mellé ráadásnak. (J.W.Goethe)*

Általában egy házasság rengeteg belső töltéssel indul. Ha rakétakilövő állomás lenne, a kilőtt rakéta többször körbeszáguldaná a földet, fékezhetetlenül. Ám

eközben homokzsák-ként lógnak házasságunk úrhajóján gondjaink, és így a házasság rakétája egészen lelassul, sőt a házaspár esténként úgy érzi, már-már a zuhanás fenyegeti őket. Ennek sokféle oka lehet: a le nem tett, belülről mardosó félreértések, nem kibeszélt gondok. Az elmaradt bocsánatkérések, biztató, dicserő szavak, ölelések. A hiányzó közös csendek. A kettesben eltöltött beszélgetésre szánt idő, mikor nem közös ügyintézés, vásárlás a cél, hanem éppen a társunk. A nem megosztott, magányosan cipelt terhek akár a gyerekekkel, munkahellyel vagy az idősebb szülővel kapcsolatban. A nagyvonalúság elmaradása, amikor már társunk minden hibája, de minden mozdulata is szemet szúr. Ilyesfajta válságot talán minden házaspár megél, némelyek a tipikusnak ismert kettő, hét vagy tizenegy év után, mások máskor. Bármikor is jön el a pillanat, hogy úgy érezzük, nincs rendjén valami, jó ha rögvést teszünk is a változásért, és nem várakozunk hosszan, hogy magától megoldódik-e a baj. A házasságok sem lehetnek benne egészen biztosak, mit bírnak még el. Mennyi idő alatt gyorsul fel a csúszás száguldássá - lefelé.

TARISZNYA

*Hiába fűrésztöd önmagadban,
csak másban moshatod meg arco-
dat, légy egy fűszálon a pici él, s
nagyobb leszel a világ tengelyé-
nél. (József Attila)*

Fontos időről időre tudatosítani, mi mindennel érkezünk a házasságba. Mi mindenünk van. Fontosak az egészen kicsiny dolgok is. Még az ismerkedéskor vagy házasságunk kezdetén bizonyára sok mindent feltérképeztünk a társunkat illetően. Ám nem

lazíthatunk, házastársunk felfedezése nem kicsiny és kihívásokkal teli feladat. Megkövültnek vélt rossz tulajdonságaiból egészen biztosan nem fogjuk tudni kivenni, legjobb meg se próbálni! A házastársi lét semmiféleképpen nem nevelői munka.

Nyűgeink egy részét magunk sem sejtjük a kezdetek kezdetén. Sok mindent az úton szedünk fel. Súlyfelesleget, türelmetlenséget, fáradtságot, barátokat, kollégákat, akik és amik néha zavarják társunkat. Ha ezekről is beszélgetünk időről időre, az úrhajó nem lassul le nagyon, és könnyebben szabadulunk a viszályzó homokzsákoktól.

JÓ ÖTLET

*A játszótársam, mondd akarsz-e
lenni, akarsz-e mindig játszani,
akarsz-e élni, élni mindörökkön,
játékban élni, mely valóra vált.
(Kosztolányi Dezső)*

- Leülni és összeírni társunk (kezdőknek öt, haladóknak tíz-húsz) olyan „bogarát”, amit elfogadok. Mi az a tíz tulajdonság vagy rossz szokás, amelyekhez nem fűzök megjegyzést, amelyeken nagyvonalúan túllépek. Ha mindketten eltökéljük, hogy bizonyos dolgok fölött egyszerűen szemet hunyunk: az elfogadás komolyabb, igényesebb színterét biztosíthatjuk egymásnak, de gyermekeinknek is.

- Visszatérni, elővenni, akár kinyomtatva rácsodálkozni az esküvői meghívónk idézetéhez. Sokat elmond rólunk az akkori idézet. Mindenképp frissítő gondolatokat ébreszt, hasonlóképpen esküvői albumunk átlapozása is.

Ha a pár energiát fordít arra, hogy időről időre kettesben vagy fészekaljastul feljussanak valamely „kilátóra”. Felfrissülést hozó élmény, mint a kiránduláson, amikor a hegyromra érve más arcát mutatja a táj, mintha az oxigén is több lenne odafönt, könnyebb a hátizsák, könnyebben áll mosolyra a szánk, a gyerekek sem kérdezik, mikor érünk már föl... Egyéni és változó, hogy

egy-egy házaspár számára mi jelent ilyen „kilátót”: egy közösen elolvasott könyv vagy mozi-, színházélmény, egy szentmise gyerekzsivaj nélkül, vagy elvonulós hétvége, lelkigyakorlat. Esténként rövid séta kettesben a háztömb körül, amikor nem szakítanak félbe a gyerekek. Vagy csak egy hétvége, egy nap, egy este kikapcsolt telefonokkal.

HŰSÉG

Szeretni valamik, az több, mint egy erős érzés - az döntés, ítélet és ígéret. (Erich Fromm)

Ha már vettünk részt evezős túrán, tudjuk, milyen a csónakos élet. Adott a legénység, a kormánynál a kapitány. Adott az alapfelállítás, és ha valaki nem tartja meg a játékszabályokat, balesetet, katasztrófát idézhet elő. Tudjuk milyen a billegő csónak, ha valaki megpróbál kiszállni a csónakból, milyen a rossz kormányos, aki belevezeti a csónakot a part menti füzesbe, vagy milyen ha nem figyelnek egymásra az evezősök, és az evezők összekoccannak, a hajó pedig nem tudja merre menjen. Ha kialakítunk egy pozitív problémamegoldó hozzáállást, könnyebb lesz a dolgunk. Meg akarjuk, meg kell tudnunk oldani házasságunk kisebb-nagyobb válságait. Nehéz eldönteni, hogy egy feszült helyzetben ki kezdje a másikkal való közeledést. Erre mindig csak egyetlen válasz létezik. Én. Nincs mire várni, feltételhez kötni az első lépést. Nekem kell megtenni, ha lehet, még ma. Ha megéltük már, hogy elsőként voltunk szeretve, könnyebb. Nehéz kilépni a megbántott-

ság, a zsörtölődés burkából, feladni és nem ragaszkodni haragunkhoz, megbántottságunkhoz, de éppen ezért óriási a gyógyító ereje. A gyermekekkel sem könnyű kiszállni egy állóháborúból. Egy édesanya módszere kamasz fiaival: bejárva a veszekedés minden bugarát, a kiabálás és csapkodás után beáll a gyilkos csönd. Az anya bizonyos idő elteltével valami módon jelzi nyitottságát a kommunikációra. Sosem szavakkal, mert újabb kitörést idézhet elő. A duzzogó gyereknek visz egy szelet sütit egy pohár teával, vagy ami adódik. Leteszi a gyerek mellé. Ilyesmivel beválhat a házasságban is. A merev csöndből kiemelhető egy kapcsolat, ha szavakat nem is találunk, de képesek vagyunk a másik mellé leülni egy csésze teával.

Bodó Marcsi

Mindnyájunk Istene

Ha megilletődve nézed
egy szobavirág hosszúra nőtt,
sápadt hajtásait,
és eszedbe jutnak
a magasra tartott, könyörgő kezek
a fogolytáborok emlékszobrain:
könyveld el erre a mintára
a különböző vallások megújulási
kísérleteit,
a hitetlenek jóakarátát,
a fiatalok szertelen útkereséseit,
mert ők is a Fényt akarják
valamennyien.
Idő azért van,
mert nekünk a fejlődéshez
egymásutánra van szükségünk,
ez a mi világunk,
s ez a korlát:
mint a gyermek járó-ketrece.

Időhöz szokott gondolatainknak
az időtlenség:
valószínűtlen,
mikor azt halljuk:
az idő kezdete előtt,
az idők végezte után,
úgy érezzük, mintha kilépnénk a létből,
mintha saját magunkat feladnánk,
pedig csak veled találkoztunk, Isten.
Isten mindnyájunk Istene,
nemcsak a tiéd,
nemcsak a keresztényeké.
A torz isten-arcok is
az Egy-létezőről vallanak,
legfeljebb rosszul sikerült képek,
de több-kevesebb vonás, vagy sejtetés
van bennük is.
A Nap akkor is Nap marad,
ha gyermekeink
szemet és száját rajzolnak neki,
vagy körülveszik ügyetlen sugarakkal.
Minél sötétebb az égbolt,

annál élesebb körvonalat vesz föl
a csillagok remegő fénye, --
ha kiszűröd azt, ami nem lehet Isten:
sokkal többet tudhatsz meg róla,
-- a napfogyatkozást is
kormozott üvegen át nézzük.
Ne ítéld el testvéreidet,
ha igényük sincs az Isten után,
inkább te légy hálás,
hogy megtaláltad az élet értelmét.
Ha Istent ismerni akarod,
tedd rá életedet a szeretetre,
és meg fogod találni Őt, egészen biztosan,
mert ha elindulsz,
és következetesen haladsz egy patak
mellett,
megérkezel a Tengerhez,
még akkor is,
ha nem hallottál volna soha róla!

Szent-Gály Kata

Hűség

mindenki szeretné magának, csaknem minden második ember megtöri

„Szeretem a feleségemet, és nem csalom meg, ha valaki másal lefekszem, hisz az csak a szexről szól” – mondja az ötvenes éveiben járó férfi. Felesége ezt minden bizonnyal másképp látja.

Hűség- mindenki szeretné a maga számára, de minden második ember megtöri. Hűség, mit is jelent ez? De hisz nem mást, mint az ígéretünkhöz való ragaszkodást, még félreértéseket és csalódásokat követően is. Akkor is, ha évek múltával a megszokás csökkentette a szexuális élvezetet.

A hűség összefügg a bizalommal. A hűség nem érzelem, hanem elhatározás. Bizalom nélkül nem működhet egy házasság. A bizalmatlanság megmérgezi a hétköznapokat.

Mivel Isten képére lettünk megteremtve, aki maga a hűség, így ez az erény mély emberi szükségletből fakad. Egyáltalán, alapvető feltétele az élő kapcsolatnak. A hűtlenség egyet jelent a másik elárulásával és cserbenhagyásával. A megcsalt fél elutasítottnak, csökkent értékűnek és védtelennek érzi magát.

„Ma élvhajhász társadalomban élünk, és létrehozunk olyasmit, mint a karnevál, hogy szabadságot adjunk magunkat a monogámiából.”- állapítja meg Helmuth Karasek irodalomkritikus. A férfiak szívesen hozakodnak elő a génjeikkel, amikor más nőknél keresnek kielégülést. Így bújnak ki a felelősség alól. Az Istennel való szakítást további szakítások követik.

Sokszor a kielégületlenül maradt elvárások vezetnek hűt-

lenséghez. Az ember sóvárog az elismerés, a megértés, az eleven szexualitás után. Ahelyett, hogy munkálkodna a házastársi kapcsolaton, enged a kísértésnek, és hiányát házasságon kívüli szexszel igyekszik kielégíteni. A félrelépés azon az illuzórikus elképzelésen alapszik, hogy ily módon csillapítani lehet a vágyakat. Valójában azonban csak szegényebb lesz általa az ember, ráadásul a hazugság személyisége részévé válik.

A hívő keresztények, legyenek férfiak vagy nők szintén kísérhetőek a hűség terén. Aki Isten iránti engedelmességben nem fegyelmezi meg a gondolatait, az ne csodálkozzon, ha ábrándjai tettekké lesznek.

Akinek a társa részéről folytonos bírálatban van része, az nyitottá válik egy másik ember iránt, aki tisztelettel és csodálattal adózik neki. A közkeletű vélekedéstől eltérően ez a szempont nagyobb súllyal esik latba egy félrelépéskor, mint maga a szex.

Egy asszony így számol be: „Úgy tűnt, a házasságom zátonyra futott. Találkoztam valaki mással, aki mindazt meg tudta adni nekem, amit a férjemnél hiányoltam. Tudtam: megsebeztem a férjemet, a gyermekeimet megfosztanám az otthonuktól, megszegném házassági eskümet. Mindez kicsinek tűnt annak a nagy szenvedélynek a hevében, amely magával ragadott. Regények, versek és filmek igazolták e vágyak kieléje iránti igényem jogosságát. Egy napon az istentiszteleten a házasságtöréssel kapcsolatos részt olvasták fel a Hegyi beszédből. Az oltár fölött

nagy sötétbarna kereszt függött. Hirtelen óriásivá látszott növekedni, és felém tartott, mintha agyon akarna ütni. Szédülni kezdtem. Éjszaka belázasodtam. Egész testem ellenállt Isten törvényének. Azt hittem, megőrülök. Halálos félelem fogott el. Ekkor felrémlt bennem Jákob küzdelme az angyallal. Egy rettező, a bűn és a megígért áldás között hánykódó férfi. Olyan vagyok, mint Jákob, gondoltam. Kiáltása felém dobott mentőöv volt számomra. Napfelkeltekor nem volt minden kellemes. Jákobhoz hasonlóan sántítottam. Azóta az éjszaka óta tudom: Isten akarata szétzúz, de Ő újra összehisze a szilánkokat. A házasságunk az Ő áldása révén él.”

*Yvonne Schwengeler
Forrás: Ethos folyóirat*

Ősz

*Uram, búcsúzik az élet,
mert a gyümölcsök megérték,
meleg nyárnak vége lett.
Elszáll a vándormadár is,
és megborzong a virág is.
Hullanak a levelek
aranyszínű szemfödélnek.
Egyre csendesebb az ének.
De borongós ég alatt
most az őszért áldalak.*

*Üzensz sárguló levélen,
és elém írod az égen
vándormadarak jelét,
hogy mélyen szívembe rejtsem,
vándoroltom ne felejtsem,
vándoroljak Tefeléd.
Mind korábban itt az este.
Megért a szőlő gerezdje.
Hadd mondjak, Uram, neked,
mindezért dicséretet.*

*Köszönetet a ködért is,
a lehulló levélért is,
minden gyümölcsért a fán.
Röptéért vándormadárnak.
Hirdessétek, könnyű szárnyak,
hogy van melegebb hazám!
Át a ködön, át az éjen
édes zengéssel kíséren
dérbelepte réteken
ősz hiáláéneke! (Túrmezei Er-
szébet)*

Egy csepp közélet

Magas labda

Magyar Nemzet - vezércikk - 2010. augusztus

Kétezer-kettőben javában tartott a hazudós kampány. Emlékszem egy meginterjúvott tanyasi asszonyra. Annyira tanyasi, hogy a ház, a csellengő jószágok az udvaron tökéletes hátteret adtak a – nép egyszerű gyermeke megszólal – riporthoz. Villany nem volt, minden generátorról ment, a tv is, ahol három adó ontotta az információkat, győzzék nézni. A tanyasi asszony fejkendőben és gumicsizmában ült a nyári konyhában, így hitelesebb, és válaszolgotott. Aztán becsapott a mennykő. – Aztán kire tetszik szavazni? – hangzott el a taktikai kérdés, hiszen az egész műsor erre ment ki. – Hát az MSZP-re természetesen. – Nem a Fideszre? – Nem, gyermekeim, utálok a Fideszt, csak rosszat tettek az országnak. – És mivel? – így a riporter, hátha hall valami jó kis száftosat. Az asszony nem késlekedett a válasszal: – Képzeljék el, hogy ezek lábbal tiporták négy évig a demokráciát, mert az a háromhetenkénti parlamenti ülés, hát az felháborító...

Jó, hogy keresztet nem vetett az égbekiáltó bűn hallatán. A véleményből könnyű volt visszakövetkeztetni, milyen tv-adókat néznek a tanyákon, s hogy micsoda baromságokat sikerült jó szándékú emberek fejébe beültetni. Háromhetes parlamenti ülés. Az MSZP-nek sikerült annyiszor és még annyiszor elmondania, besulykolnia és belerágnia az emberek fülébe, hogy ebből az ártalmatlan aktusból a demokrácia halálos támadása sejlett elő. Pedig volt abban ésszerűség, hogy egy hét plenáris ülés, egy hét bizottsági ülés és egy hét terepmunka. Oda is, vissza is elhangzottak érvek, de az MSZP szája nagyobb volt, és ez a háromheti ülés rágadt a Fideszre, mint a demokrácia elleni súlyos merényletnek egyike. Mert természetesen minden, amit a Fidesz tesz, mond vagy cselekszik, a demokrácia lábbal tiprása. Kezdve attól, hogy kilopta a nyugdíjasok zsebéből a pénzt, aztán az Orbán-kormány alatt a gazdagok még gazdagabbak, a szegények még

szegényebbek lettek, hogy a Széchenyi-terv pénzeit a klientúrájának osztogatta széjjel, egészen odáig, hogy a Fidesz és Orbán szakították ketté az országot.

A jámbor választó viszont nem érti, hogy a szocialisták, miután leszerepeltek, megbuktak, miért mindig ugyanazokat a csontig rágott kliséket rántják elő az adott pillanatokban. Már harmadszor tör ki a hisztéria a Fidesz káderpolitikája miatt. Az első az Állami Számvevőszék elnökének kinevezése, a második Schmitt Pál államfővé választása, aminek külön bája, hogy a szocik Sólyom Lászlót ki nem állhatták, és most kezdődik a sipákolás Kövér László házelnöki pozíciója okán. „Köteles Laca” minden borzalom atyja, egy Gerő Ernő, egy gyűlöletzsa, egy modortalan kommunisztázó, merev fafej. Mondják ezt azok, akik NEM SZAVAZTÁK MEG, DE egészen jól elváltak Szili Katalin és Herényi Károly kizárás paktumával, vagy amikor Szili szavazata mentette meg Gyurcsányt vagyoni gyarapodásának firtatásától.

Kövér László kijelentette, politizáló házelnök lesz, hozzátéve, hogy elégedett volt a háromhetes parlamenti ülés rendszerével, és akár fontolóra is veszi ennek újbóli bevezetését. Egy magas labda, amit az MSZP azonnal lecsapott. Most másról sem szólnak majd, mint arról, hogy az arrogáns Fidesz lábbal tiporja stb. Nem kéne! Kétharmad birtokában ki lehet adni a Fehér Házat albérletbe, le lehet bontani a bazilikát, fel lehetne szántani a Hungaroringet, de nem kéne. Annál is kevésbé, mert Orbán Viktor az InfoRádióban ígéretet tett arra, hogy nem térnek vissza a háromhetenkénti ülésére, legyen ez egy gesztus az ellenzék felé. A Fidesz „betonerős” médiacsapatot állított össze. Leg-

alábbis a hírek erről szóltak. Akkor kerüljék a magas labdákat, ha lehetséges. Az ellenzék baseballütővel játszik, ne lyukas teniszütővel viszozzuk a labdákat.

Seszták Ágnes

Kő az úton

Gondolod, kerül életed útjába
Egyetlen gátló kő is hiába?

Lehet otromba, lehet kicsike,
hidd el, ahol van, ott kell lennie.

De nem azért, hogy visszatartson
téged,
s lohassza kedved, merészséged.

Jóságos kéz utadba azért tette,
Hogy te megállj mellette.

Nézd meg a követ, aztán kezdj el
Beszélni róla Istennel.

Őt kérdezd meg, milyen üzenetet
Küld ezzel az akadállyal neked.

S ha lelked az Istennel találkozott,
Utadba minden kő áldást hozott.

Prohászka Ottokár

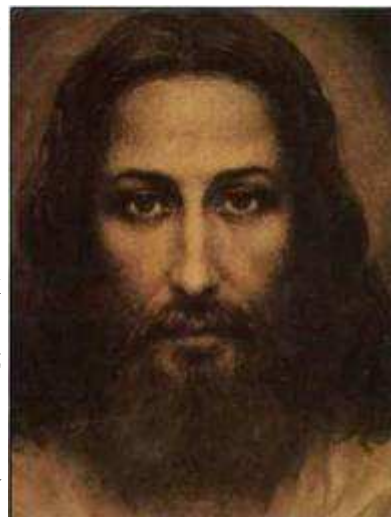
Szeptemberi programok

Szeptember 13-tól	Kezdődik a hittanév. Az ünnepi tanévnyitó szentmisére szeptember 19-én vasárnap 08:30-kor kerül sor.
Szeptember 18.	18:00 Bérnálás (Wirth János püspöki helynök atya, Siófok)
Szeptember 26.	Elsőáldozás a 08:30-kor kezdődő szentmise keretében a plébániatemplomban
Szeptember 30.	Felnőtt katekézis - számítógép nélküli csoport részére

Szeptember hónaptól az esti szentmisék kezdési időpontja 18:00 óra lesz!

Párthus herceg

Gyakorta megtalálnak szittyá felebarátaim, akik antikrisztusi körünk hű lenyomatai. A minap ezt írta az egyik: „Az evangéliumokba be nem került un. apokrif evangéliumok egyike sem tartalmaz ószövetségi idézeteket. Az egyik szerző megjegyezte, hogy ezért kerültek elvetésre vagy a tűzre. Mellesleg még az apokrif evangéliumok tisztán sugallják, hogy Jézus nem volt zsidó. Megnyugtatók mindenkit, hogy az Újszövetségben hamis képet adnak Jézusról és ennek a hamis képnek legnagyobb propagandistája a Római Katolikus Egyház a többi keresztény egyházak sunyi hallgatása mellett. A Sátán fészket rakott a Vatikán fellegvárában.” Az írás- és fogalmazási hibáktól tessék eltekinteni, továbbá az apokrif evangéliumok félre-ismeretétől, sőt az Egyház gyűlöletétől is, hiszen a tudatlanság és a gyűlölet ikervonás.

Csak egy állításra összpontosítsunk: Jézus nem volt zsidó. Ha így volna, szeretnék a szittyák teljes szívükből, lelkükből, elméjükből? Fénéket.

Mégis, játszunk el a gondolattal: az ezer kortárs görög, perzsa, egyiptomi stb. „mester” között föllép egy Jézus nevű is a kétezzer év előtti Izraelben. Lehet akár párthus herceg is, mellékes, az a lényeg, hogy nem izraelita. Szegődött volna a nyomába tizenkét zsidó tanítvány? Hívták volna a házukba farizeusok? Vajon mit szóltak volna a korabeli írástudók és főpapok ahhoz, hogy szombaton kalászt tép és gyógyít? Hogy nem tartja be az ő tisztasági szokásaikat, hogy bűnöket bocsát meg? Vittek volna hozzá parázna asszonyt, hogy ítéljen fölötte a mózesi törvény szerint? Beengedték volna tanítani a zsinagógákba, főképp a Templomba? Törődött volna a Főtanács azzal, hogy miről mit gondol, és kinek tartja magát?

Megfeszítették – vagy kiröhögték volna?

Czakó Gábor

NAGYKANIZSAI SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA

8800 Nagykanizsa, Ady út 15. Tel.: 06-93/313-849; 06-30/508-5542;

E-mail: szentjosefplebania@hotmail.com; Honlap: www.szentjosef.plebania.hu